

ABBI GLINES

Hopeloos

Karakter Uitgevers B.V.

PROLOOG

BLYTHE

‘Ga naar bed, Blythe. En vergeet niet te bidden.’ Door mevrouw Williams’ stem schrok ik op uit mijn gedachten.

Ik draaide weg van het raam waarvoor ik zat en keek naar mijn voorgd. Mijn ‘moeder’ noemde ik haar niet. Die fout had ik één keer gemaakt en toen had ze me met een riem geslagen.

‘Ja, mevrouw,’ zei ik, en ik stapte uit de stoel waar ik zo van hield. Die stoel was het enige in het huis waarvan ik het gevoel had dat het echt van mij was. Ik had ooit om een stoel als deze gevraagd, speciaal voor voor het raam, nadat ik er eentje in een film had gezien. Mevrouw Williams had me egoïstisch en materialistisch genoemd. Ze had me geslagen omdat ik dat vroeg.

Maar haar man, dominee Williams, had me er op kerstochtend mee verrast. Later bestrafte mevrouw Williams me in het geheim omdat ze vond dat ik ervoor gezorgd had dat haar man zondigde door mij dat cadeau te geven... maar dat was het meer dan waard.

Terwijl ik voor de stoel stond, ging mevrouw Williams verder met praten. ‘En vergeet God niet te bedanken dat je nog leeft, in tegenstelling tot die dode moeder van je,’ snauwde ze. Haar toon was extra gemeen deze avond. Ze was ergens boos om. Dat vond ik vreselijk, want dat betekende dat ik extra hard mijn best moest doen om niet bestraft te worden. Zelfs al was ik niet de reden dat ze boos was.

‘Ja, mevrouw,’ reageerde ik opnieuw. Toen ze de moeder noem-

de die ik nooit echt had gekend, had ik willen vertrekken. Ik vond het vreselijk om te horen hoe mijn moeder had moeten lijden vanwege haar zonden. Als ik dat hoorde, haatte ik God alleen maar meer. Ik begreep nooit waarom hij zo gemeen en wraakzuchtig was. Al vroeg ik me af of God wel werkelijk zo was. Als ik het goede hart van dominee Williams zag, dacht ik dat dat moest zijn hoe God was.

‘En’, snauwde mevrouw Williams, ‘bedank hem voor het dak boven je hoofd, dat je eigenlijk niet verdient.’

Ze wees me er vaak op dat ik de ruimhartigheid van haar en dominee Williams niet verdiende. Daar was ik aan gewend. Ze waren de enige verzorgers die ik had gehad in mijn dertien jaar op deze wereld. Mijn moeder stierf terwijl ze van me beviel. Ze had een longontsteking en het was een wonder dat ik het overleefde. Ik was zes weken te vroeg geboren.

‘Ja, mevrouw.’ Ik liep rustig naar mijn bed en hoopte dat ze mijn kamer uit zou stappen voor ik te dicht bij haar kwam. Ze sloeg me graag, maar ik werd niet graag geraakt.

Ze stond met rechte schouders en haar neus opgetild, waardoor ze op me neer moest kijken. Haar rode haar was lang en zat in een strakke knot op haar hoofd. Achter haar dikke, zwarte bril zagen haar samengeknepen ogen er nog onheilspellender uit.

‘En vergeet Onze-Lieve-Heer niet te bedanken dat je gezond bent. Al ben je buitengewoon lelijk en zal niemand ooit een greintje schoonheid in je zien, toch moet je dankbaar zijn dat je leeft en gezond bent. Want dat verdien je niet...’

‘Zo is het genoeg, Margaret,’ onderbrak dominee Williams haar.

Dat was niet de eerste keer dat ze me vertelde hoe lelijk ik was. Dat de zonden van mijn moeder ervoor hadden gezorgd dat

ik onaantrekkelijk was. Dat niemand ooit van me zou houden, omdat het moeilijk was om naar me te kijken. Dat had ik lang geleden al geaccepteerd. Ik probeerde maar niet in een spiegel te kijken. Ik vond het vreselijk om dat gezicht naar me terug te zien staren; het gezicht dat ervoor zorgde dat mevrouw Williams me haatte en dominee Williams medelijden met me had.

‘Ze moet het weten.’

‘Nee, helemaal niet. Je bent gewoon boos en dat reageer je af op Blythe. Laat haar met rust. Dit is mijn laatste waarschuwing. Je moet hiermee ophouden,’ fluisterde hij naar zijn vrouw, maar zijn zware stem was nog steeds goed te verstaan.

Als hij haar erop betrapte dat ze me vertelde hoe lelijk ik was of dat ze me eraan herinnerde dat mijn moeders zonden me voorgoed zouden achtervolgen, wees hij haar terecht en stuurde hij haar weg. Ik was opgelucht, want ik wist dat hij de komende dagen extra op haar zou letten. Dat betekende dat ze me voorlopig met rust zou laten. Ze zou zich terugtrekken in haar kamer.

Ik bedankte hem niet, want ik wist dat hij me toch zou negeren, zich om zou draaien en weg zou lopen, zoals hij altijd deed. Hij hield er ook niet van om naar me te kijken. De paar keer dat hij écht naar me had gekeken, had ik hem zien vertrekken. Vooral de laatste tijd deed hij dat. Dat betekende vast dat ik nog lelijker werd. Dat moest wel.

Op een dag zou ik oud genoeg zijn om hier weg te gaan. Dan hoefde ik niet meer naar de kerk te gaan en te horen over de zogenaamd liefdevolle God die deze kerkgemeente aanbad. Degene die mij zo lelijk had gemaakt. Degene die mijn moeder van me af had genomen. Ik wilde aan dit alles ontsnappen en vluchten naar een plek waar niemand me kende. Een plek waar ik gewoon

alleen kon zijn, om te schrijven. In mijn verhalen kon ik zo mooi zijn als ik zelf wilde. In mijn verhalen hield de prins van mij en wist ik hoe het was om me ergens thuis te voelen. Ik was gek op mijn verhalen. Ook al zaten ze nu alleen nog maar in mijn hoofd.

‘Ga naar bed, Blythe.’ Dominee Williams draaide zich om en liep achter zijn vrouw aan naar de gang.

‘Ja, meneer. Goedenavond, meneer.’

Hij bleef even stilstaan, en ik wachtte, in de hoop dat hij meer zou zeggen. Dat hij zich om zou draaien en naar mij zou glimlachen, of me in ieder geval aan zou kijken. Wat wilde ik graag dat hij me geruststelde dat mijn moeders zonden niet mijn hele leven zouden bepalen. Maar dat deed hij nooit. Hij bleef alleen maar even staan, met zijn rug naar me toe, tot hij zijn schouders liet zakken en wegliep.

Op een dag... zou ik vrij zijn.

I

Zes jaar later...

BLYTHE

Ik was net zo lelijk vanbinnen als vanbuiten. Alleen dat kon verklaren waarom ik geen enkele traan had gelaten op de begrafenis van mevrouw Williams. Het was me zelfs niet gelukt om een neptraantje eruit te persen. Ik wist dat de mensen van de gemeente al dachten dat ik duivels was. Dat had ik gezien als ze naar me keken. Maar nu hadden ze ook nog eens allemaal het bewijs gezien, aangezien ik geen enkele emotie had vertoond toen ik naast dominee Williams stond en de kist met zijn vrouw de grond in werd gezakt. Nog geen vijf maanden geleden had ze te horen gekregen dat ze een hersentumor had, die zo vergevorderd was dat er niets meer aan kon worden gedaan.

Er waren dagelijks mensen uit de gemeente langsgelkomen om te zien hoe het met haar ging en ze hadden ovenschotels, taarten en bloemen met zich meegebracht. Mij werd opgedragen om uit het zicht te blijven, omdat ik haar anders alleen maar van slag zou brengen. Toen dominee Williams me had verteld dat ik in mijn kamer moest blijven als ik uit school kwam, had hij dat zo vriendelijk mogelijk gebracht, maar het had alsnog pijn gedaan. Ik had 's avonds gewacht tot ik zeker wist dat ze lagen te slapen, voor ik naar beneden ging en iets te eten voor mezelf pakte. Dat laatste

was makkelijk geweest, vanwege de onuitputtelijke voorraad eten die de kerkleden mee hadden genomen.

Toen ze haar laatste adem had uitgeblazen, had de verpleegkundige die bij haar was op mijn deur geklopt. Ze had me gevraagd om naar de kerk te gaan, om het dominee Williams te laten weten, zodat hij naar huis kon komen. Ik had niets gevoeld toen ze me het nieuws vertelde. Geen greintje emotie was er in me opgekomen. Op dat moment had ik beseft dat ze al die tijd gelijk had gehad. Ik was inderdaad duivels. Alleen iemand die in en in kwaadaardig was kon zo onverschillig zijn over iemands dood. Mevrouw Williams was pas vijfenveertig. Maar goed, dat was veel ouder dan mijn moeder toen zij stierf... Zij was pas twintig geweest.

Dat lag nu allemaal in mijn verleden. Dat leven was voorbij.

Ik stond voor het appartementencomplex dat uitkeek over de kust van Alabama en liet bezinken dat dit mijn nieuwe woonplaats zou zijn. Ver van het leven dat ik geleefd had in South Carolina. Hier kon ik een nieuw leven opbouwen. Eentje waar ik rustig mijn verhalen kon schrijven en kon studeren.

Dominee Williams had van me af gewild. Daar was ik blij om, want ik wilde dolgraag ontsnappen uit die wereld, uit het stadje vol mensen die stuk voor stuk een hekel aan me hadden. Hij had een vriend van hem gebeld, die ervoor had gezorgd dat ik werd toegelaten aan een *community college* tien uur verderop. Hij had een appartement aan het strand voor me gehuurd en had zelfs een baantje voor me geregeld in een kerk. Een vriend van hem was dominee van een kerk in Sea Breeze, Alabama. Zo ben ik hier dus terechtgekomen. Weer een andere kennis van hem heeft me geholpen om de verhuizing te regelen, terwijl hij in South Carolina bleef.

Ik had dominee Williams over de telefoon met mijn nieuwe baas horen praten. Hij had gezegd dat ik niet goed was met mensen en me graag afzonderde. Maar dat was niet het hele verhaal. Op de christelijke meisjesschool waarop ik had gezeten, had iedereen gedaan alsof ik niet bestond. Het was niet mijn schuld dat hun moeders hen gewaarschuwd hadden voor het kwaadaardige dat in me school. Ik had simpelweg nooit de kans gehad om vrienden te maken.

Voor ik mijn dozen uit mijn truck haalde, wilde ik het appartement bekijken. Dominee Williams had me ook een truck gegeven. Ik pakte mijn tas, met daarin een enveloppe waar hij de sleutels in had gestopt, samen met duizend dollar contant geld, sprong uit de oude truck en liep naar de trap. Het appartementencomplex stond niet direct op het strand, maar op palen boven de grond. Dat was vast voor als het water hoog stond... of voor als er een orkaan woedde. Ik wilde niet aan orkanen denken. Niet nu.

Ik stak de sleutel in het slot, draaide hem om en duwde de deur open. Toen hij openzwaaide, nam ik de mooie, lichtgele muren en het witte, rieten meubilair in me op. Het appartement had een typische strandstijl. Ik vond het geweldig.

Glimlachend liep ik naar binnen en met mijn armen wijd uitgestrekt, draaide ik een rondje om mijn as. Ik gooide mijn hoofd naar achteren, deed mijn ogen dicht en genoot van de stilte. Ik was hier helemaal alleen. Niemand kende me hier. Hier was ik niet langer het duivelse meisje voor wie de dominee zich gedwongen voelde te zorgen. Ik was gewoon mezelf. Blythe Denton. En ik was schrijfster. Een afgezonderde, excentrieke schrijfster die niets gaf om haar uiterlijk, want dat deed er niet toe, zolang ze maar vrij was.